

politikken og Toldpolitikken Omraade, nemlig at Livsfornødenheder skulle være afgiftsfri eller saa vidt muligt afgiftsfri, et Krav, som Venstre ogsaa under disse Forhandlinger maa fastholde, og det andet Hovedkrav, at en Del af Statens Fornødenheder skal dækkes gennem en Formue- og Indtægtsskat — disse to store og betydende Krav ere skete Fyldest.

Derimod har det aldrig været Venstres Tanke eller Ønske, at vi skulle opgive Afgifterne paa Luksusvarer, at vi skulle undlade at beskatte saadanne Artikler, som vel hyppigt benyttes, men som kunne undværes, altsaa saadanne Artikler, som maa siges ikke at være Livsfornødenheder, men maa henregnes til Luksusvarer i snævrere eller videre Betydning. Til disse Artikler høre netop Øl og Brændevin. Venstre har aldrig opstillet nogen principiel Modstand mod en Ølskat, ej heller mod en Brændevinsskat. Der har vel alle Dage indenfor Venstre været Folk, som til en given Tid have været principielle Modstandere heraf, men jeg taler her om Venstre som Parti, det gamle historiske Venstre, det har aldrig som Parti været en principiel Modstander af Beskatningen af Øllet og Brændevinen. Blandt de enkelte Mænd indenfor Venstre, som have været principielle Modstandere af en saadan Beskatning, nævner jeg f. Eks. Hørup, som det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) forleden citerede. For saa vidt vi kende Hørups Stilling, synes han at have været en principiel Modstander f. Eks. af en Beskatning af Øllet, men det maa ikke glemmes, at Hørup havde sin specielle Motivering, naar han ivrede imod og stemte imod Ølbeskatningen. Hørup mente, at Øllets Fremtrængen var en Frugt af Civilisationen, og han mente ikke blot, at det var en nødvendig og naturlig Frugt, men tillige en ønskelig og gavnlig Frugt. Ligesom man fra nogle Sider hævder, at Sæbebruget i et Land kan betragtes som Maalestok for Folkets Renlighedssans, og ligesom man undertiden paastaar, at Sukkerbruget danner Maalestokken for den nationale Velstand, saaledes mente Hørup, at Ølbruget var et Civilisationens Barometer, naturligvis ikke i den Betydning, at han mente, at det meget Drikkeri var Tegn paa Civilisation, men i den Betydning, at jo dybere, jo længere Øllet var trængt ned i Befolkningen, jo mere Civilisation var der i et saadant Samfund. Hørup stod med denne sin Betragtning i afgjort Modsætning til f. Eks. Jungersen og mange andre inden-

for Venstre, der af mange Grunde ønskede Øllet beskattet, fordi de i Øllet saa en Ting, der endog var farligere end Brændevin, en virkelig Samfundsfare. Nu se vi ikke saaledes paa disse Ting. Vi se paa Spørgsmaalet om Beskatning af Øl og Brændevin ud fra et rent Skattehensyn. Vi fra vor Side ere villige til at gaa med til en Forhøjelse af Ølskatten; vi nære ikke Forventninger om, at dette skal have store moralske Følger, om det end naturligvis vil blive saa, at Forbruget gaar noget ned som Følge af dette Lovforslag, men maaske endnu mere som Følge af et andet Lovforslag, der ligger her i Tinget, nemlig Lovforslaget om Beværternæring, et Lovforslag, som jeg meget ønsker, at vi kunde naa at faa gennemført i denne Samling. Jeg siger altsaa, at vi ikke knytte store moralske Forventninger til Forhøjelsen af Ølskatten, og vi tro heller ikke, at Modstanden mod denne Beskatning er dikteret af Ønsket om, at Øllet skal trænge længere ud, dybere ned i Befolkningen.

Naar jeg saa vender mig til Forslaget om Brændevinsbeskatning, kunde jeg fristes til at benytte en Mængde af de gamle Citater, som staa til Raadighed, men jeg skal ikke falde for Fristelsen; jeg er enig med det ærede Medlem fra Rudkøbing (P. Munch) i, at vi Rigsdagsmænd ikke kunne foretage os noget mere ørkesløst, noget mere unyttigt end at staa og bombardere hinanden med Udtalelser fra gamle Rigsdagstidender, og det forekommer mig, at det ærede Medlem fra Kalundborg (Rode) i Gaar sluttede sig til denne Betragtning. Vor Politik har sikkert nok af Procedurens Præg, der stikker jo lidt af en Prokurator i os alle sammen, hvorfor da søge tilbage i de gamle Rigsdagstidender, naar vi skulle skønne over, hvad vi skulle gøre i det Aar 1911. Hvorfor da søge tilbage for at finde, hvad Folk, som levede for 20—30 Aar siden, have ment om det samme Spørgsmaal, maaske og næsten altid under en helt anden politisk og finansiell Situation! Men det, jeg vil hævde, er, at Venstre som Parti aldrig har været Modstander af en Brændevinsskat. Venstre har altid i Brændevinsskatten set en Slags Reserve, som man var klar over, at man en Gang vilde komme til at ty til. Dette er stærkt udtrykt i den Dagsorden, der blev vedtagen i 1898. Jeg nævner det, fordi man ogsaa har henvist til den Stilling, som man kunde formode, det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) indtog til dette Spørgsmaal. Jeg vil minde